

Barbara
Suša

*

Navidez od daleč
hitro pride hladna gospa:
In ti?
Najprej samo mižiš;
Mižiš!
Potem zatisneš;
kar za zmeraj zatisneš?
Zatisneš!
In nisi več zaspan,
si z zemljo zravnán.

Najtanjša,
še tanjša
lobanjica,
strta jajčna lupinica
najbolj daleč
in še bolj
ni več med navadnimi ljudmi.

Še vedno!
Stisk grlenih koščic,
neslišen pisk tam znotraj —
še vedno!
se me dotika smrt,
ki ni več samo tvoja!

SPOČITI SE	pokrajina, kot da ne razume:
V MODRINI!	kovinsko od neba
RAZSUTI SE	tiska zrak na tlak in
V ZELEN!	vedno manj se sliši

DOBER DAN	Stisneš se v nekaj prijaznega,
ŽALOST ALI	vzameš nož in
KAKO JE	nastrgaš žalost
Z ŽALOSTJO	v majhen kupček sredi sobe.
	Zdaj jo lahko prav nemarno
	požgečkaš po podbradku
	in rečeš:
	žalost, žliza, žučka,
	lepo obličje.

AVGUST	Prvi vlažen veter
	in prvi mrtvi listi.
	Turisti.
	In še je vroče.
	V trgovinah —
	Fin de siècle poletja.

DAN PO	Veter piha naravnost.
PRAZNIKU	NARAVNOST!
	Dim iz tovarniških dimnikov pravokotno.
	PRAVOKOTNO!
	O, osmica vozi točno!
	TOČNO!
	Ženske so noseče.
	NOSEČE!
	Vreme se hitro premika.
	PREMIKA!
	In jaz sem zato, da to zapišem.
	ZAPISEM?
	pika